

HOMILIE ZEVENDE ZONDAG VAN PASEN – A 2008

Vanavond eert onze parochie haar vrijwilligers. Wij danken degenen die in het verleden onze parochie hebben gediend, maar die ons ontvallen zijn. Hen willen wij gedenken. Het zijn de priesters die hier hebben gewerkt, de kerkbestuursleden, de kosters, de koorleden en nog zovele anderen, die zich beschikbaar hebben gesteld, als er een beroep op hen werd gedaan. Zo vaak is hun werk als een vanzelfsprekendheid ervaren. Maar vanavond willen wij het benoemen en hen danken voor hun trouwe inzet, vaak gedurende vele jaren.

Maar vanavond willen wij ook de vele vrijwilligers danken, die nú de parochie meedragen. Op vele manieren zijn zij in ons midden aan het werk. Wij zijn trots op deze mensen. In Duitsland worden ze 'ehrenamtlichen' genoemd. In Frankrijk 'bénevoles', welwillende mensen. Vrijwilligers doen niet enkel iets, maar zij geven iets van zichzelf. Zij geven hun tijd en aandacht en deskundigheid. Het komt voort uit hun hart, uit hun diepste levensovertuiging. Terwijl altijd geldt: "Voor wat hoort wat," stellen vrijwilligers zich anders op. Maar iedere vrijwilliger zal toch verwachten, dat zijn werk wordt gerespecteerd en dat is begrijpelijk.

Kerkelijk gezien maken de vrijwilligers hun doopsel en vormsel waar. Zij geven uiting aan de drijfveer van hun geloof, dat voor hen een inspiratiebron is. Niet voor niets heeft het gros van de vrijwilligers in Nederland een kerkelijke achtergrond. Het geloof zet mensen blijkbaar in beweging en maakt hen bewust van hun taak in kerk en wereld.

Gedoopte mensen staan in de lijn van Jezus. Als Kerk en als parochie zetten wij voort wat Jezus begonnen is. Wij doen dat door onze lofzang, ons gebed en door ons omzien naar elkaar. Tussen parochianen en de priesters bestaat geen tegenstelling. Mag ik het uitleggen aan de hand van de woorden van de H. Augustinus, die zegt: "Met u ben ik christen. Voor u ben ik bisschop." Deze heilige bisschop voelt zich allereerst één met zijn gelovigen, één van hen. En hij noemt zichzelf de dienaar van zijn gelovige gemeenschap. Zo staat Augustinus in de lijn van Jezus, die tijdens het laatste samenzijn bidt voor zijn leerlingen. "Ik bid voor hen," zegt Jezus, want Hij weet hoe gemakkelijk de groep van de leerlingen uit elkaar kan vallen, want christen-zijn is niet altijd gemakkelijk. Jezus zelf is gekruisigd. Maar, zoals ons de tweede lezing zegt: "Wie als christen iets over heeft voor het geloof, mag weten dat de Geest van God op hem rust." Gedoopte mensen zijn daarmee uitgedaagd om te laten zien, wat Jezus ons heeft voorgeleefd.

Vandaag in deze dagen tussen Hemelvaart en Pinksteren neemt de liturgie ons mee naar die zaal van het I.a. waar Maria en de leerlingen samen zijn. De gemeenschap van de Kerk is dus klein begonnen, zoals ons de eerste lezing vertelde. Samen met Maria bidden zij er om de heilige Geest, om zijn bijstand, zijn vuur, zijn kracht en inspiratie. Maria heeft dus tijdelijk de leiding van de kleine Kerk op zich genomen. Ze is er als de sterke vrouw, die de verstrooide groep van de apostelen weer bijeenbrengt en hen een hand in de rug houdt. Terwijl die vrienden van Jezus het lieten afweten, maakt Maria duidelijk waar ze voor staat.

Zo vaak stellen wij ons Maria enkel voor als de eenvoudige dienstmaagd, die steeds op de achtergrond blijft, maar zoals menige moeder neemt zij het heft in handen, als het er echt op aankomt. Zij is de sterke vrouw en zonder haar kan de Kerk niet vooruit. Dat is ook onze ervaring in moeilijke tijden. Niet voor niets steken zovelen uit ons

midden graag een kaars op bij haar beeltenis. En het is ook waar, dat via Maria velen de band met de Kerk in stand houden.

De liturgie van deze zondag nodigt ons uit om ons bij Maria aan te sluiten, opdat ook op ons die vonk van verlangen naar Gods Geest mag overspringen: naar Want, wie bewust christen wil zijn, zal er ook vurig naar verlangen om diezelfde Geest te mogen bezitten, die Jezus vervuld heeft: die Geest die hem deed gaan naar alle mensen die hem nodig hadden: de zieken, de blinden, de lammen, de treurenden. Jezus kijkt niet allereerst naar de fouten in een mens, maar hij heeft oog voor wat elk mens op een of andere wijze beminnenswaardig maakt.